

JAMES
VAN PRAAGH

Onafgemaakte zaken

Wat de doden ons kunnen
leren over het leven

KOSMOS

Inhoud

<i>Proloog</i>	11
<i>Inleiding</i>	14

DEEL 1

EMOTIONELE BALLAST 19

1	Schuldgevoel	21
2	Spijt	45
3	Liefde of angst	64

DEEL 2

BEHANDEL ANDEREN... 83

4	Schuld afschuiven	85
5	Vergeven en vergeten	106
6	Karma	125

DEEL 3

EINDELIJK ZIE IK HELDER 147

- 7 Obstakels overwinnen 149
- 8 De koninklijke weg 175
- 9 Helder bewustzijn 194

DEEL 4

JE NIEUWE LEVEN 213

- 10 Transcendentie 215
- 11 Leef je leven 236
- 12 Afgemaakte zaken 253

Bibliografie 279

Dankwoord 282

Proloog

Ginny Meyer keek op haar horloge. De grote wijzer naderde de elf terwijl de kleine de vijf bereikte. Neil kon elk moment thuiskomen, dacht ze. Ben zou niet al te lang alleen zijn. Trouwens, Ben en zijn kleine vriendje Andrew zaten zo ongeveer aan de televisie vastgeplakt. Ze gingen waarschijnlijk helemaal op in de laatste aflevering van de waanzinnig populaire Japanse tekenfilm *Pokémon*. Voor kinderen die verdiept zijn in de wereld van *Pokémon* zijn moeders niet meer dan achtergrondruis. De jongens keken niet eens op toen Ginny hun vertelde dat ze een paar minuten naar Nancy zou gaan. Zoals Ben geobsedeerd was door zijn tekenfilm, zo was Ginny geobsedeerd door koken. Ze had zojuist een gloednieuw recept voor gehaktbrood van kalkoenvlees afgerond en popelde om Nancy's reactie erop te horen.

Nancy was de ideale buurvrouw. Behalve dat ze recepten met haar uitwisselde, kon ze goed luisteren en was ze niet te beroerd om iets van de markt mee te brengen of de kinderen van school op te halen. In zekere zin was het alsof ze een zus in de buurt

had. Dit vond Ginny des te hartverwarmender omdat haar eigen zus op meer dan drieduizend kilometer afstand woonde. Nancy was de perfecte vervanger. Als gevolg van familie-, kerk- en werkverplichtingen waren hun gezamenlijke momenten helaas zeldzaam. De weinige tijd die ze konden vinden om bij te praten was dan ook heilig.

Nancy spoelde de hap gehaktbrood weg met een slok lichte, droge chablis. Ze dronk anders nooit overdag, maar dit was een bijzondere gelegenheid – de meiden hadden elkaar in ruim een maand niet meer gesproken. Nancy glimlachte Ginny warm toe en Ginny wist meteen dat haar vriendin haar laatste gastronomische creatie goedkeurde. Ginny was erg trots op zichzelf.

Het geluid van een autoportier dat werd dichtgeslagen rukte hen los uit hun culinaire moment. Ginny wist dat het waarschijnlijk Neil was. Ze had dolgraag nog wat langer bij Nancy willen blijven, maar ze voelde een steek in haar maag. Ze wist dat Neil zich zou afvragen waar ze uithing, en misschien had hij het concept van ‘even naar de burens om een nieuw recept te delen’ nog niet volledig begrepen. De vriendinnen gaven elkaar een afscheidsknuffel en Nancy zei tegen Ginny: ‘Ik begrijp het. De plicht roept.’

Ginny sprintte over het gazon van de voortuin naar huis. Ze keek of Neils truck op de oprit stond. Toen ze de voordeur bereikte, vloog die plotseling open en de kleine Andrew rende praktisch door haar heen. Hij draaide zich om, bleef staan, keek heel even naar haar op en vervolgde toen zijn race over het pad. Ginny stond niet lang stil bij wat het jongetje dwars zou kunnen zitten. Misschien had Ben iets vervelends gezegd dat hem had gekwetst.

Ginny liep het huis in en hoorde de televisie veel te hard blèren. Ze riep naar Ben en Neil, pakte de afstandsbediening en

zette het geluid af. De stilte die intrad was oorverdovend. Alles leek stil te staan. Ze liep naar de trap en riep naar hen. Niets. Iets in Ginny's ingewanden begon te draaien. Er was iets niet in de haak.

Ze hoorde een kreun van boven en holde roepend naar Neil de trap op. Toen ze de overloop bereikte, klonk er een bloedstollende kreet uit Bens kamer. Toen ze naar binnen keek, zag ze het ondenkbare. Een bloeddoordrenkte Neil zat op de grond met het levenloze lichaam van hun zoontje in zijn armen. Neil staarde naar het plafond en schreeuwde zijn verdriet uit. Er lagen kogels op de vloer naast Neils 9 mm-revolver, het wapen waarvan Ginny twee dagen eerder had geëist dat hij het veilig opborg. Maar het was te laat. Woorden waren zinloos, gevoelens onbeschrijflijk. Ze rukten allebei aan het kleine jongenslijf, smeekten hem te leven, maar hij was al vertrokken.

En zo begon de langste dag van hun leven.

Inleiding

Het verhaal dat je zojuist hebt gelezen, is huiveringwekkend – een fatale vergissing. Het is bijna niet te geloven dat zulke dingen gebeuren, toch gebeuren ze vaker dan we denken. Ik heb dit verhaal uitgekozen, niet omdat het de meest typerende manier is waarop ouders een kind verliezen, maar omdat het me altijd is bijgebleven. Er waren zo veel lagen van schuldgevoel, verwijten en schaamte bij Ginny en Neil toen zij als cliënten bij mij kwamen, dat het moeilijk was om het contact met hun zoon tot stand te brengen. Niet alleen waren ze nog steeds diep in de rouw over het verlies van Ben, maar ik weet zeker dat ze inwendig nog steeds zwartepietten over de schuld-vraag. Ginny verweet Neil dat hij het wapen niet op een veilige plek had opgeborgen, zoals ze hem gevraagd had, terwijl zij zich schuldig voelde dat zij de jongens alleen had gelaten. Neil verweet Ginny dat ze de jongens zonder toezicht alleen had gelaten en voelde zich schuldig dat hij zijn wapen niet veilig had weggeborgen. Ze voelden zich allebei verantwoordelijk voor Bens dood en hadden ook het gevoel dat ze elkaar hadden laten zakken. Ze

leefden nog, maar op de automatische piloot; ze waren allebei zo dichtgeklapt dat ze bijna even dood leken als hun zoon. Toen Ben doorkwam, had hij heel veel liefde en vergeving voor zijn ouders. Hij probeerde ze hun leven terug te geven. Hij smeekte hen om zijn vergiffenis te accepteren en elkaar te vergeven. Ik herinner me nog goed hoe wrang het was om een kind tegen zijn ouders te horen zeggen: *Jullie hebben je hele leven nog voor je. Hou op er een puinhoop van te maken.* Toen Neil en Ginny mijn huis verlieten, wist ik dat ze opgelucht waren dat Ben was doorgekomen, maar ik wist ook dat ze vastzaten in het touwtrekken over de schuldvraag; dat ze die horde gewoon niet konden nemen. Later hoorde ik via wederzijdse vrienden dat ze gescheiden zijn.

Het stemde me triest dat de liefde en vergeving die Ben van gene zijde had betoond, niet genoeg was om zijn ouders bij elkaar te houden. Een echtscheiding was wel het laatste wat Ben zou hebben gewild voor Ginny en Neil. In plaats van hun zoon te eren door hun tragedie in iets positiefs om te zetten (zoals door te gaan ijveren voor verantwoorde omgang met vuurwapens) hielden ze vast aan hun schuldgevoel. Ze lieten een kans liggen om hun fout in een geschenk aan de wereld om te zetten door te voorkomen dat een dergelijke tragedie andere gezinnen zou treffen. In een alternatief scenario zouden Ginny en Neil bij elkaar zijn gebleven, lezingen hebben gegeven over omgang met vuurwapens, meer kinderen hebben gekregen en hun liefde hebben laten groeien. Stel je voor hoe blij Ben zou zijn geweest om te weten dat zijn dood niet zinloos was geweest.

Daarom heb ik dit boek geschreven. Ik heb van gene zijde veel levenslessen geleerd en ik sta regelmatig paf van wat de geestenwereld te zeggen heeft. In de afgelopen 25 jaar heb ik verhalen van geesten via mijn boeken en demonstraties verspreid, maar ben vaak teleurgesteld dat het advies van een geest

in de wind wordt geslagen. Mensen staan vaak versteld wanneer ik details zoals een naam of een overlijdensscenario bij het rechte eind heb, maar wanneer een geest leiding biedt, is de raad vaak aan dovemansoren gericht.

Weet je, wanneer mensen bij de dood hun fysieke lichaam afleggen, ziet hun spirituele zelf het leven vanuit een heel nieuw perspectief. Het is alsof hun ogen een laserbehandeling hebben ondergaan – ze kunnen het eindelijk zonder hun bril stellen en zien veel scherper. Geesten begrijpen waarom bepaalde situaties moesten gebeuren. Ze zijn in staat de waarde van anderen te herkennen, zelfs die van hun vijanden, en wat ze van hen te leren hadden. Ze realiseren zich ook dat ze bepaalde vergissingen hadden kunnen vermijden als ze zich minder door hun ego hadden laten leiden.

Na hun overgang naar het licht zijn de geesten van overledenen graag bereid hun nieuwgevonden kennis met de nabestaanden te delen. Ik verkeer in de gelukkige omstandigheid dat ik de wijsheid en leiding van vele geesten mag ontvangen en zal hun inzichten graag met je delen.

Velen van ons bijten zich vast in het ene dat buiten hun macht ligt – het verleden. Het is de oude ‘had ik maar, kon ik maar’-benadering van het leven. We hebben spijt over werk, familie, geld, beslissingen en geluk. De enige macht die we hebben ligt in het ‘hier en nu’, en ons hier en nu beïnvloedt onze toekomst. We zijn een samenleving geworden waarin het individu minder verantwoordelijkheid neemt en sneller met de beschuldigende vinger naar anderen wijst. Wanneer iets verkeerd gaat, zoeken we de schuld voor onze ellende bij anderen (of bij God). Wanneer er een tragedie plaatsvindt, laten we ons regeren door boosheid en schuldgevoel in plaats van oog te hebben voor de gelegenheid er iets goeds uit te laten voortkomen. We blijven

emotionele drama's uit onze jeugd of ons recente verleden oprakelen; we lijken te denken dat het leven bij toverslag zal veranderen zonder dat wijzelf hoeven veranderen. Zolang we deze houding niet te boven komen, zullen we ons altijd overweldigd voelen door het leven. Wat moeten we doen?

Benut dit boek over manieren om met meer gratie te leven. Elke dag dienen zich nieuwe kansen aan; dingen kunnen veranderen, mensen kunnen veranderen en jij kunt veranderen. Het gaat allemaal om verantwoordelijkheid nemen voor je eigen denken en doen. Je gedachten hebben kracht. Het leven dat je nu leidt is het gevolg van je gedachten. Gedachten zijn energie – ze hebben realiteit. Juist vanwege de kracht van onze gedachten moedigen geesten ons aan om te vergeven, zelfs wanneer dat het moeilijkste is om te doen, en om onze angsten te overwinnen zodat we onze dromen waar kunnen maken. Door de adviezen van geesten in ons dagelijks leven toe te passen, kunnen we strijd in vrede en boosheid in vriendelijkheid omzetten. We kunnen het zwartepieten stopzetten door verantwoordelijkheid te aanvaarden, fouten recht te zetten en verdriet in succes te veranderen.

We worden geacht een liefdevol leven te leiden. We worden geacht onze behoeften te vervullen. We worden geacht onszelf uit te drukken als de unieke wezens die we zijn. Onze spirituele vrienden willen dat we een bijdrage leveren aan het leven, gelukkig zijn en eventuele onafgemaakte zaken afronden voordat we de tijd bereiken dat we over de drempel van licht stappen en naar huis terugkeren.

Je hebt al een stap in de juiste richting gezet door dit boek open te slaan. Spirituele leiding is beschikbaar op elke pagina. Het zal je inspireren om de grenzen van je kennis te overschrijden. Ik wens je een versterkende reis toe bij het opeisen van een leven dat rijk is aan liefde, tevredenheid en geluk.

I

Schuldgevoel

Ieder mens is schuldig aan al het goede dat hij naliet.

– Voltaire

Mijn hele wezen concentreerde zich op een enkele druppel vloeistof die op het punt stond in een heldere plas eronder te vallen. Terwijl het bonzen in mijn hoofd wegebde, bewoog ik me dichter naar de druppel toe. Toen vloog ik ineens naar de druppel, alsof ik over de Matterhornbaan in Disneyland raasde. Tegelijkertijd bestookte mijn verstand me met een spervuur van vragen. Waar ben ik? Hoe ben ik hier terechtgekomen? Aan mijn nieuwsgierigheid kwam een einde toen mijn ogen zich aanpasten en op het infuus focusten dat met een zak zoutoplossing naast mijn bed was verbonden. Het was duidelijk dat ik in een ziekenhuiskamer was, maar ik herinnerde me niet hoe ik daar terecht was gekomen. Was ik nog in het land der levenden, of was ik ergens anders? Mijn waarnemingen waren krachtig, maar anders dan anders.

Plotseling kreeg ik het overweldigende gevoel dat ik gevangenzat – opgesloten in mijn eigen lichaam. Ik opende mijn mond om te schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit. Er doemde een vreemde groep personages voor me op. Ik had deze

gezichten al eens eerder gezien, misschien lang geleden. Eén gezicht in het bijzonder sprong eruit. Het was het gezicht van een man met felle ogen, die dwars door me heen leken te kijken. Ik wist dat er achter die ogen een oeroude wijsheid schuilging. Had hij alle antwoorden op mijn vragen? Wilde hij ze met me delen? Zijn gezicht leek groter te worden terwijl het steeds dichterbij mij kwam. Hij stond op het punt zijn mond te openen om te spreken toen het decor veranderde.

Plotseling vloog ik een raam uit en werd ik geconfronteerd met het ongelooflijke panorama van een violette, blauwe, roze en oranje zonsondergang. Ik kreeg het onmiddellijke gevoel dat de hemel juichend zijn eigen bestaan vierde, alsof de kleuren leefden en ademden. Vervolgens versmolten alle tinten op een verrukkelijke manier tot een weelde aan bloemstukken, landschappen en regenbogen, die zich in de achtergrond verhieven. Terwijl ik dit fascinerende panorama trachtte te bevatten en de betekenis ervan probeerde te doorgronden, verscheen de man uit de ziekenhuiskamer opnieuw. Ditmaal sprak hij, maar zijn woorden werden abrupt overstemd door het doordringende geluid van een rinkelende telefoon. Ik kwam met een klap terug in de werkelijkheid en ergerde me dat ik niet in staat was de boodschap van de schimmige man in mijn droom te horen. Ik reikte blindelings naar de telefoon en bracht de hoorn naar mijn oor.

‘Ja,’ zei ik knorrig.

‘Hallo, James. Wakker worden. Met Annie van KPZ Radio. Ben je klaar voor de uitzending?’

‘Hoeveel tijd heb ik nog?’

‘Ongeveer twintig minuten.’

Ik sloeg het dekbed opzij en begon aan mijn ochtendritueel, dat eruit bestaat dat ik het Universum bedank voor een nieuwe dag en om Gods licht van bescherming vraag. Ik dook de keu-

ken in en schepte genoeg koffie in de filter voor twee kopjes. Ik pakte een blocnote en een pen in afwachting van het radioprogramma. Het was handig voor me om boodschappen op te schrijven of te tekenen wanneer geesten doorkwamen.

Terwijl ik zat te wachten tot het magische brouwsel getrokken was, dacht ik na over mijn droomervaring en kon ik het niet laten te speculeren over de betekenis ervan.

Zoals de meeste mensen vind ik dromen altijd fascinerend. Het zijn mysterieuze beelden, die thuishoren in een wereld met heel eigen regels. Door mijn levenswerk als spiritueel medium heb ik ontdekt dat dromen veel belangrijke dingen aan ons kunnen onthullen, maar we moeten de tijd nemen om uit te vinden waar we naar moeten zoeken en hoe de informatie te gebruiken. Voor mij is de eerste stap op weg naar een begrip van de betekenis van een droom dat ik hem opschrijf. Als ik dat niet doe, plegen de feiten en beelden uit de droomervaring in de loop der tijd te vervagen.

Overdag, als we wakker zijn, wordt onze psyche gebombardeerd door een enorme hoeveelheid prikkels. Hoewel we ons gewoonlijk niet bewust zijn van alles wat er om ons heen gebeurt, worden we op mentaal, emotioneel, fysiek en spiritueel niveau sterk beïnvloed door de gedachten en beelden die op ons afkomen. De onderbewuste geest slaat deze prikkels op, en wanneer we slapen speelt deze de impressies van de dag als dromen af.

Hoewel ik geen expert ben in droomuitleg, weet ik dat er verschillende soorten dromen bestaan. Sommige dromen drukken onze mentale en emotionele angsten uit in de vorm van nachtmerries. Andere dromen zijn symbolisch en deze onttrekken zich gewoonlijk aan ons begrip, omdat de meesten van ons de symboliek niet begrijpen. Zo hoeft een rat niet letterlijk een knaagdier te betekenen, maar kan hij staan voor iemand die we

als een 'rat' beschouwen. Er zijn ook telepathische dromen. In deze dromen kunnen dierbare overledenen proberen een boodschap aan ons over te brengen.

Een ander type droom is voorspellend. In zo'n droom kunnen we een toekomstige gebeurtenis zien, voelen of ondergaan. In 1994 droomde ik dat er een trein door de muur van mijn eetkamer kwam. Ik zag de trein niet zozeer, maar het voelde als een trein in de droom. Het geluid was hard en het hele huis schudde. Wijn glazen vielen van schappen en vielen kapot op de vloer. Drie dagen later, om 4.31 uur in de ochtend, trof de Northridge-aardbeving Los Angeles. Terwijl ik mijn slaapkamer uit rende, zag ik dingen van schappen vallen en vond ik verbrijzeld glas over mijn hele eetkamervloer. Mijn droom over de trein was een waarschuwing geweest. Een echte aardbeving klinkt en voelt vaak als een trein die voorbij dendert. Je hoeft niet per se helderzinnig te zijn om een voorspellende droom te krijgen.

Terwijl ik naar mijn blanco blocnote staaarde, liep ik in afwachting van mijn eerste slok koffie in gedachten de droombeelden na om hun betekenis op te sporen. De droom van de afgelopen nacht leek me meer te hebben geraakt dan andere. Ik had het gevoel dat de vage figuur, wie hij ook mocht zijn, een belangrijke boodschap voor me had, en ik zou niet rusten voor ik hem kon ontcijferen. Ik beschreef in detail alle beelden uit de droom. Terwijl ik dat deed, begon mijn verstand zich vragen te stellen over bewustzijn, het geestenrijk en de talloze gedachten en ervaringen die onze ziel met zich meeneemt wanneer hij bij de dood de fysieke wereld verlaat. Ik dacht aan alle onopgeloste problemen die we achterlaten en hoe die ons ervan weerhouden in volledige vrijheid en vreugde te leven. Iedereen, dood of levend, heeft wel onafgemaakte zaken. Ik vroeg me af waarom. Waarom zouden zielen ervoor kiezen om extreem traumatische

ervaringen te ondergaan, die hun ideeën, persoonlijkheid en leven vormgeven, en dan de wereld te verlaten zonder antwoorden op hun problemen? Waarom houden we pijnlijke ervaringen vast? Zou er iets positiefs uit deze ervaringen kunnen voortkomen?

Het antwoord kwam snel... *Lessen.*

Alle dingen die ons in dit leven overkomen, gebeuren om ons iets te leren. Deze ervaringen zijn in feite geschenken voor de ziel. De verpakking komt misschien niet overeen met onze wensen of verwachtingen, maar de inhoud is speciaal op ons toegesneden. Het Universum is perfect en zijn timing is perfect. Een ziel doorloopt de meest alledaagse en meest uitdagende emotionele lessen van het leven in zijn of haar zoektocht naar begrip en om zich verder te ontwikkelen.

Mijn frustratie groeide terwijl ik probeerde uit te dokteren welke lessen er uit mijn droom te trekken waren. Intussen moest ik me echter gereedmaken voor de radio-uitzending, dus zou ik tot die nacht moeten wachten om te bepalen of het mogelijk was om mijn droom af te maken en antwoorden op mijn vragen te krijgen. De telefoon onderbrak mijn gedachten opnieuw. De uitzending stond op het punt te beginnen.

HET WAS MIJN SCHULD

‘We hebben vandaag een van onze favoriete gasten in de uitzending: het wereldberoemde spiritueel medium James Van Praagh. Hallo, James. Welkom terug in dit programma,’ zei Rona. Rona was de ochtenddiskjockey van een van de populairste radioprogramma’s in de Verenigde Staten. Door de jaren heen ben ik al vaak haar gast geweest.

Voordat ik boodschappen begon door te geven, zoals ik in elk

radioprogramma doe, trok ik enige tijd uit om mijn energie in balans te brengen. Zodra mijn ogen op mijn blocnote vielen, richtte ik mijn aandacht op een plek van ontvankelijkheid, zodat ik klaar was om eventuele geesten die om de beller heen hingen te horen, voelen of zien.

‘Vandaag hebben we Theresa aan de lijn. Laat James even horen dat je er bent, Theresa.’

‘Hallo, James,’ antwoordde Theresa.

Toen ik het stemgeluid van de beller aan de andere kant van de lijn hoorde, maakt ik er contact mee om te zien of er energieën om haar heen hingen en zo ja, welke. Op dat moment hoorde ik een vrij hoge stem en kreeg ik een impressie. Voor mijn geestesoog ontwaarde ik een jongeman die vlak naast haar linkerschouder stond. Ik wist instinctief dat de jongeman haar broer was.

‘Goedemorgen, Theresa,’ zei ik. ‘Is je broer overleden rond de leeftijd van tweeëntwintig?’

‘Ja,’ zei ze.

Haar broer projecteerde een tafereel op mijn bewustzijn. Het bevatte bloed en zwarte deeltjes die door een menselijke ader stroomden. Toen zag ik een arm met littekens van injectienaalden. De jongeman huilde.

‘Je broer geeft mij de indruk dat hij aan een overdosis drugs is overleden. Kan dat kloppen?’

Ik kon horen dat Theresa een zucht slaakte. Het leek erop dat deze bevestiging haar verbijsterde, alsof ze het pijnlijke feit van zijn overlijden helemaal opnieuw incasseerde. Ze begon te huilen.

‘Blijf doorademen,’ zei ik tegen haar.

Na een paar momenten fluisterde ze: ‘Ja.’

De geest gaf me zijn naam in... Mark.